

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅσον χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐκτι καὶ εἰκοστὴ Φλεβάρη,
ἔβγηκε κόκκινο χαδιάρη.

Ἐνενηνταέξη καὶ ἑξακόσ' ἀκόμα,
προσευχῇ, νηστεία, καὶ σκορδίλας βρώμα.

Χορὸς τῶν τεθνεῶτων ἄνευ κραυγῶν καὶ ὀρώτων.

Φ. — Ἀρῶ λοιπὸν τελειώσανε, βρὲ Περικλῆ βουδάλι,
τῶν ζωντανῶν οἱ μπάλοι,
σήμερα κάνουν καὶ οἱ νεκροὶ τὸν τακτικὸν τοὺς μπάλο
καὶ προκαλοῦν τοὺς ζωντανούς σὲ θέαμα μεγάλο.

Π. — Λευκὸς χορὸς, βρὲ Φασουλῆ,
λευκότης καταυγάζει,
καὶ συμμαζεῦονται πολλοὶ
νὰ κάνουν ἄλλο χάζι.

Γιὰ κύττα γύρω σουαρέ,
τοὺς ἄνδρες, τὰς κυρίας,
τῶν σεντονάτων τὰ καρὲ
μὲ χάριτας μυρίας.

Φ. — Στὸν μπάλο τοῦτο τὸν λευκὸ σπιροῦνι δὲν βροντᾷ,
ἐν γλεντζῇ: Καρνάβαλος ὁ Χάρος τὸ γλεντζᾷ,
ἐδῶ κοκκάλων σκελετοὶ
μέσα σὲ κόκκαλα πατοῦν,
καὶ κόλλυθα γιὰ κομψετὶ
μέσα ὅσα μούτρα μας πετοῦν.

Γιὰ κύττα, βρὲ σαράβαλο,
τὸν Χάρο τὸν Καρνάβαλο,

τὸν ἀσπροσεντονάτο,
μὲ τὸ βουδὸ φουσατό.

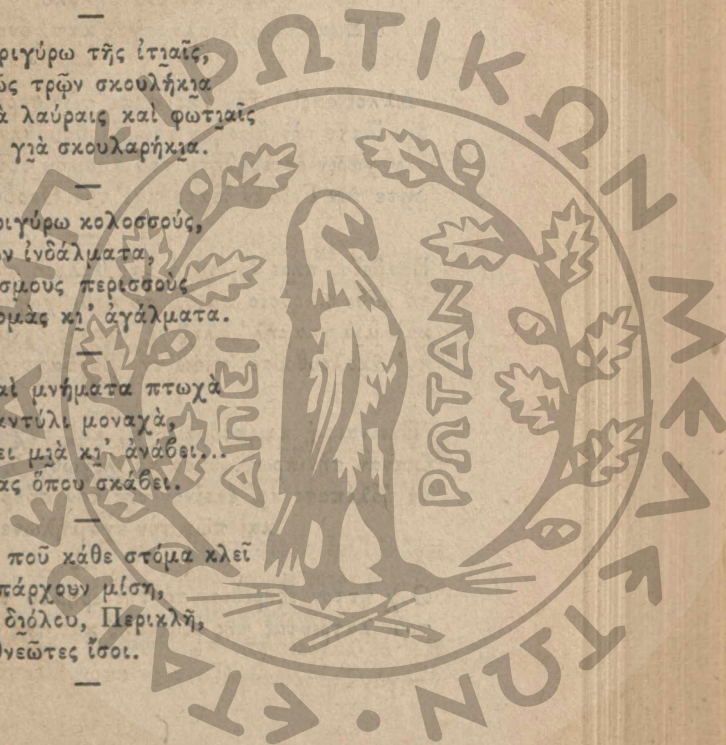
Ἐδῶ ποῦ λὲς οἱ σκελετοὶ
πέρνουν τοὺς ζῶντας ὅσο μεζὲ
καὶ κάνουν σήμερα καὶ αὐτοὶ
ἀθὰν μιντὶ τρεὶ προλοντζέ.

Κύττα τριγύρω τῆς ἰτιαῖς,
κύττα πῶς τρῶν σκουλήκια
μάτια γιὰ λαύραις καὶ φωτιαῖς
καὶ αὐτὰ γιὰ σκουλαρήκια.

Κύττα τριγύρω κολοσσούς,
φαντασιῶν ἰνδάλματα,
καὶ διακόσμους περισσοὺς
καὶ προτομάς καὶ ἀγάλματα.

Κύττα καὶ μνήματα πτωχὰ
μ' ἓνα καντύλι μοναχὰ,
ποῦ σβύνει μὲ καὶ ἀνάθει...
νὰ καὶ ἓνας ὅπου σκάθει.

Καὶ ἐδῶ, ποῦ κάθε στόμα κλεῖ
καὶ δὲν ὑπάρχουν μίση,
δὲν εἶναι διόλου, Περικλῆ,
καὶ οἱ τεθνεῶτες ἴσοι.

Π.—Και πάλι μ' ἐκουβάλησες ἐδῶ, βρέ Ριγκολέτο,
νὰ κάνης τὸν Ἀμλέτο,
καὶ πάλι μ' ἐκουβάλησες ἐδῶ, βρέ κακομοίρη,
νὰ πῆς ἐκεῖνα ποῦ μοῦ λές σὲ κάθε πανηγύρι.

Φ.— Κι' ἐδῶ προέχουν οἱ τρανοὶ
κι' ἐδῶ τὰ μεγαλεῖα,
κι' ἀτιμιῶν περιφανῇ
κυττάζω μαυσωλεῖα.

Τῶν μὲν τιμιῶν, Περικλῆ, μαζί μὲ τὸ κορμὶ τῶν
πεθαίνει κι' ἡ τιμὴ τῶν,
ἀλλὰ τὴν χρυσοστόλιστον τῶν φαύλων ἀτιμίαν
τὴν βλέπομεν ἀθάνατον τῆς γῆς κληρονομίαν.

Π.— Βρέ δὲν σιγάθηκες νὰ λές
τούταις τῆς σαχλαμάρας;
γιατί νὰ φαίνεσαι χαλῆς
μὲ τέτοιαις ἄραις μάραις;

Ὁ κόσμος θὰ κατρακυλᾷ
καθὼς τὸν ἔχουν πλάσει,
κι' αὐτὸν, ποῦ σήμερα γελᾷ,
ἄλλος θὰ τὸν γελάσῃ.

Φ.— Σᾶς προσφωνῶ λοιπὸν, νεκροί, τὸν σβέρκο μου θὰ βγά-
δεν ἴδατε Καρνάβαλο, δὲν πῆγατε σὲ μπάλο, [λω,
δὲν ἴδατε τρεχάματα καὶ φέσταις καὶ παράταις,
τάμάξια, τὰ ποδήλατα, τῆς τόσαις μασκαράταις.

Δὲν σᾶς λυποῦμαι παντελῶς γιατί καὶ σεῖς πεθάνατε
κι' ὑπὸ τοῦ τάφου κοίτεσθε τὸ χῶμα καὶ τὴν πλάκα,
μὰ σᾶς λυποῦμαι μοναχὰ γιατί μ' ἐμάς δὲν κάνατε
κανένα χαρτοπόλεμο καὶ χαρτοπατατράκα.

Υπήκοοι παντοτεῖνοί
τοῦ Χάρου τοῦ βερέμη
δὲν ἴδατε τοῦ Σπανδονῆ
τὸ Τούρκικο χαρέμι.

Γιὰ τοῦτο μόνον ἤθελα τέσσερα μάτια νᾶχα...
σ' ἓνα ντιθάνι μαλακὸ
καθόταν ἓνα θηλυκὸ,
κι' ὁ Σπανδονῆς Κισλάραγας κατ' ὄνομα μονάχα.

Ἄλλοι σας!...δὲν ἤκούσατε τῶν σερπαντῆν τὸν σάλον,
δὲν ἴδατε τὴν ἁμαζαν τοῦ Ζερβουδάκη κι' ἄλλων,
τὴν χάριν ἐστερήθητε τοῦ κόσμου τοῦ πλουσίου,
μήτε τὸν Γρίβαν ἴδατε καὶ τὸν Θεοδοσίου.

Βραβεῖο ἦρε ζηλευτὸ καὶ θαλερὸ στεφάνι
τὸ κάθε πλούσιο παιδί, τὸ κάθε χωριατόπουλο,
καὶ μιὰ γκαμηλ' ἀληθινὴ 'στοὺς δρόμους ἐπεφάνη
κι' ἀκολουθοῦσε 'πίσω τῆς βαρβάτο γκαμηλόπουλο.

Ἐκεῖναις ἡ καμπούρας τῆς καὶ τὰ χαμνὰ τῆς σκέλιχ
ἔκαναν τὴν πρωτεύουσα νὰ λιγωθῇ 'στὰ γέλοια,
νὰ 'δλέπατε κι' ἐκεῖνον τῆς τὸν σβέρκο πῶς τὸν 'ψήλωνε
καὶ πῶς τὸν ἐχαμήλωνε.

Οὐχ ἤττον ἐξηρέθισε τὸ τῆς ἐρήμου τέρας
τοὺς λατρευτὰς τῆς φεῦτικῆς καὶ τῆς πατρώας λέρας,

κι' ἀνέκραξαν μαινόμενοι καὶ τύπτοντες τὰ στῆθη
πῶς καταμασκαρεύθηκαν τὰ πάτριά μας ἦθη.

Ἔτρεξα κι' ἐγὼ 'στοῦ πλήθους τὴν βροχὴν ν' ἀναμῆ
καὶ μοῦ 'κάπνισε κι' ἐμένα μασκαράδες νὰ δεχθῶ,
κι' ἦλθαν σπῆτι μου πολλοὶ
νὰ τοὺς κάνω νὰ γελάσουν,
κι' ἐβγαλα καὶ τὸ χαλί
γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ χαλάσουν.

Μπαινοβγαίναν θηλυκὰ
μὲ τὸ μούτρο σκεπασμένο,
κι' εἶχα κι' ἀναψυκτικὰ
μπόλικο νερὸ βρασμένο.

Ἐτιμήσανε κι' ἐμένα
μασκαράδες εὐγενεῖς,
δὲν ἐγνώρισα κανένα,
δὲν μ' ἐγνώρισε κανεὶς.

Ποῦ νὰ 'δλέπατε κι' ἐκεῖνον τοῦ θεάτρου τὸν χορὸ,
ποῦχε λῶσει 'στὸν ἰδρώτα τόσο πλήθος φλογερὸ;
ποῦ τὴν τάδε τὴν τσακίστρα, ποῦ τὴν δεινὰ τὴν καμῖ
ποῦ ν' ἀκούγατε κι' ἐκεῖνα τὰ μοῦ μοῦ καὶ τὰ ψιψι;

Ποῦ νὰ 'δλέπατε τοὺς πλούτους,
τοὺς ἱππότες κι' ἀρλεκίνους;
ποῦ νὰ 'δλέπατε καὶ τούτους,
ποῦ νὰ 'δλέπατε κι' ἐκεῖνους;

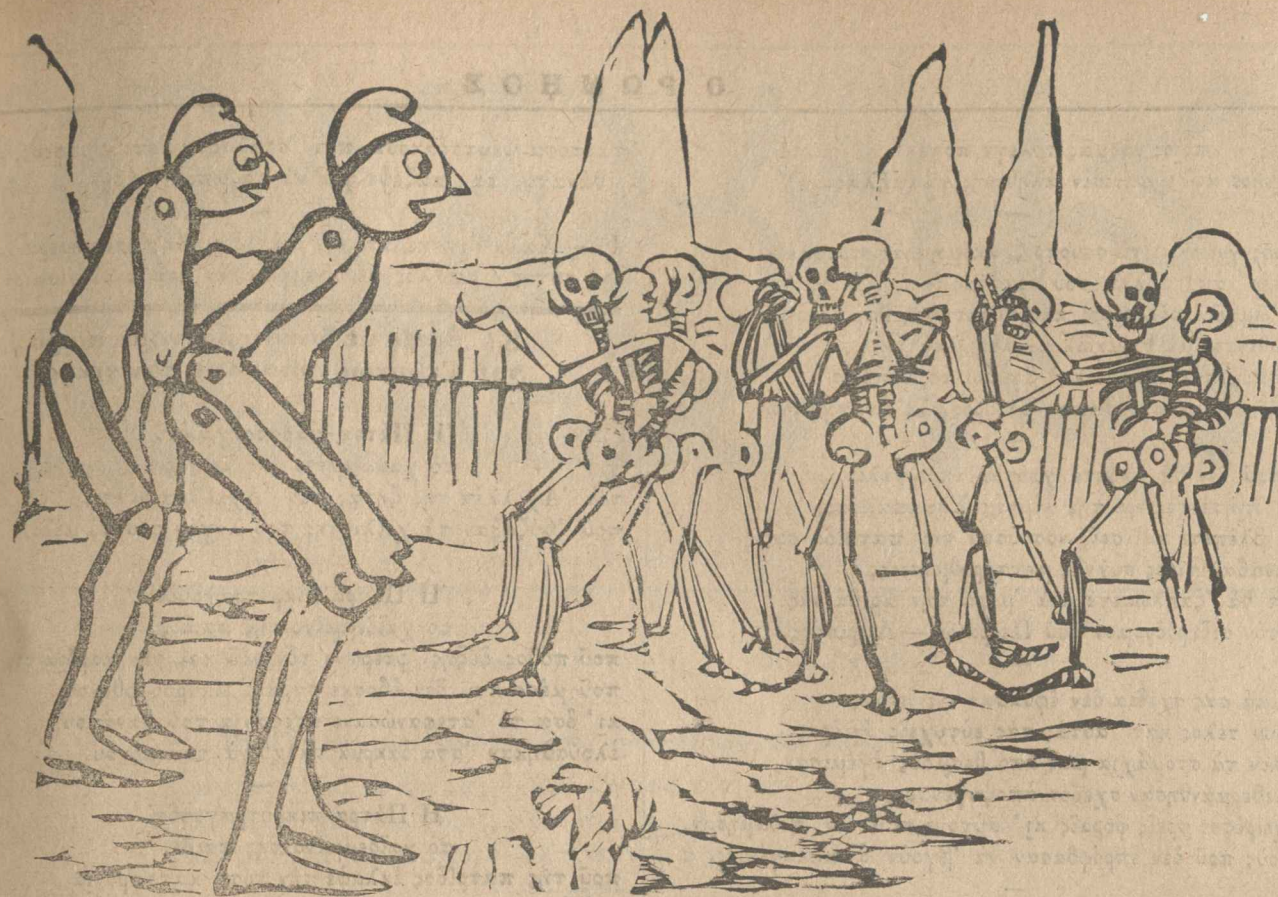
Ὁ θάνατός σας μὲ λυπεῖ, σᾶς κλαίω, φουκαράδες,
ποῦ 'στοῦ Γκυγιῶμ δὲν πῆγατε ντυμένοι μασκαράδες,
νὰ 'δῆτε τόσα πράγματα,
λεφούσι ντιλικάτο,
ν' ἀκούσετε πειράγματα
μὲ πνεῦμα ραφινάτο.

Ἀλλὰ τί πρῶτον νὰ σᾶς πῶ καὶ τί ν' ἀφήσω τέλος;
ἐκυριάρχησε παντοῦ τοῦ πνεύματος ὁ γέλωας,
κι' αὐτὸν τὸν συμπολίτην μας κι' αὐτὴν τὴν συμπολίτιν
καὶ τὸν λαὸν τὸν γηγενῆ
νόσος προσέβαλε δεινὴ,
καὶ ταύτην τὴν ὀνόμασαν κοινῶς Καρναβαλίτιδα.

Εἶναι δὲ πρῶτον σύμπτωμα τῆς νέας ἀσθενείας
τὸ περισσεύματα γεννᾶν μετὰ κραυγῶν μανίας,
κατόπιν παραλήρημα πολὺλαλον καὶ χρόνιον
περὶ μελλούσης δράσεως, θεσμῶν ἀπαραβάτων,
καὶ τὸ ξιφῆρης ἐξορμᾶν καθὼς τὸν Τελαμώνιον
εἰς ἓνα βόσκον ποῖμνιον εἰρηνικῶν προβάτων,
καὶ κατασφάζειν πρόβατα καὶ τράγους ἀγενεῖους
νομίζων πῶς 'ξεκοίλιασε ἔχθρους προαιωνίους.

Δεινὸν δ' ἐπακολούθημα τῆς αἱματοχυσίας
καὶ ταύτης τῆς θυσίας
εἶναι τὸ περιβάλλεσθαι γαλόνια καὶ σειρήτια,
καὶ λιγερῶς κορδώνεσθαι σὲ δρόμους καὶ σὲ σπῆτια.

Ἄλλο σπουδαῖον σύμπτωμα τὸ καταφασκελόνειν
τὴν ἄλλην τὴν ὑφήλιον, κι' ἀλλήλους στεφανώνειν,
ἄλλο, τὸ πέρνειν τὸ σπαθὶ τῶν Ἀριστογειτόνων
κι' ἐπικαλεῖσθαι τὰς σκιὰς προπάππων καὶ προγόνων.

Ἄλλο, τὸ κρίνειν σοβαρῶς τῶν ἄλλων τοὺς πολέμους
καὶ τὸ σκορπίζειν σχέδια 'στοὺς τέσσαρας ἀνέμους,
ἄλλο, τὸ σκούζειν λέρ μπαλέρ καὶ κόπτειν τὸνα χέρι
μὲ δίκικο μαχαίρι.

Ἄλλο, μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τῆς φυγῆς τὴν νίκην
τὸ θέτειν δαφνοστόλιστον τὴν σπάθην εἰς τὴν θήκην,
καὶ εἶρειν τριαντάφυλλα δροσλόυστα 'στὸ στῆθος
κι' ἐπιδάζειν ἀνθηρὸς ἀνάμεσα 'στὸ πλήθος.

Ἄλλο, τὸ διοργανῶσιν κηρύττειν τοῦ στρατοῦ
καὶ μελετᾶν τὴν κάθοδον τοῦ διοργανωτοῦ,
ἄλλο, τὸ νόμους συμπληροῦν καὶ τὸ μεταρρυθμίζειν,
ἄλλο, τὸ τρέφειν ὠρεᾶν τοὺς φίλους καὶ ψωμίζειν.

Ἄλλο, τὸ πάσχειν τρομερὰν ἀκράτειαν τῆς γλώσσης,
ἄλλο, τὸ ξεσθερκόνεσθαι μὲ τὰς διαδηλώσεις,
ἄλλο, τὸ στήνειν τρόπαια κι' ἐν στόματι μαχαίρας
ἀρσενέας διαπερᾶν εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας.

Ἄλλο, τὸ γράφειν καὶ λαλεῖν κατὰ συναλλαγῆς
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὲ 'μέραις ἐκλογῆς,
ἄλλο, νὰ θέλῃς νὰ περνᾷς γιὰ πλούσιος μουφλούζης
κι' ὅλους τοὺς μουφλουζεύοντας πατόκορφα νὰ λούζης.

Ἄλλο, τὸ τρώγειν ἀστακοὺς μετὰ καὶ πρὸ τῆς μάχης,
ἄλλο, τὸ κλέψῃ γιὰ νὰ φᾶς, ἄλλο, τὸ πέρνει νάχης,
ἄλλο, 'στὴν μετορρυθμισμὶν τοῦ κράτους νὰ θαρρῇς,
ἄλλο, Μακεδονίστικα τῆς μόδας νὰ φορῇς.

Ἄλλο, τὸ πάλλειν κερανοὺς καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων
καὶ δὴ κατὰ Βουλγάρων,
καὶ τὸ πηγαίνειν κόντρα τῶν καὶ ταπεινοῦν τοὺς νάνους
μὲ Κομητᾶτ' Ἀποκρηῆς καὶ ὀρὸ δραχμῶν ἐράνους.

Ἄλλο, τὰ νομοσχέδια τῆς μαγικῆς τῆς χύτρας
νὰ δείχνῃς πρὸς τοὺς Τσουσηδες,
ἄλλο, νὰ βάζῃς τιμαλφεῖς ἀρχιερέων μίτρας
καὶ 'στοὺς Μυριανθούσηδες.

Ἄλλο, τὴν Ἀκαδημειαν ἀνοίγειν τὴν Σιναιάν
κι' ἀθάνατον ἀποκαλεῖν τὴν γενεὰν τὴν νέαν,
ἄλλο, κοπρίζειν ἀφελῶς
κειμήλια μαρμάρων,
κι' ἀποκοιμάσθαι νοχελῶς
ὑπὸ σκιᾶς λαθάρων.

Ἄλλο, τὸ σπάζειν καὶ τὸ κλᾶν τὰς εἰσὶν τῶν Πλατῶνων
καὶ ταύτας ἀντικαθιστᾶν μὲ εἰσὶν τῶν συγχρόνων,
ἄλλο, τὸ βάπτειν κυανῶν τὸ μπακαλόχρουν αἷμα,
ἄλλο, τὸ νὰ νομίζῃς τῆς εὐγενείας κρέμα,
προτείνων ὡς πέργαμνῆς 'στοὺς κύρω σου Μαργάρους
χαρτὰ μὲ μπακαλιάρους.

Εἶναι πολλὰ συμπτώματα μεγάλα καὶ ποικίλα
τῆς νόσου ταύτης τῆς δεινῆς,
ποῦ δὲν τὴν γλύτωσε κανεὶς,
καὶ δὲν μὲ πθάνουν νὰ τὰ πῶ πέντε καὶ δέκα φύλλα.

Ἄν μασαίνεται τὸ μῆλον,
ἂν ἐξηραίνεται τὸ φύλλον,
ἢ νεότης ἂν περνᾷ,
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
ὁ Καρνάβαλος καὶ μόνον
αἰώνως δὲν γερνᾷ.

Π.—Κύττα τί μπάλος, Φασουλῆ...δὲν παίζει μήτε πιάνω...
στάσου κι' ἐγὼ προσφώνησιν πρὸς τοὺς νεκροὺς νὰ κάνω.
Δεχθῆτε κι' ἀπὸ μέρους μου προσλαλιάς στομύλας...
ὡς σεντονάτοι χορευταί,

ποῖός νά μᾶς τὸλεγε ποτὲ
πῶς θάχωμε κι' ἐμφάνισιν ἀληθινῆς γκαμήλας.

Καὶ ποῖός γνωρίζει τί σουπρίζ ἀκόμη μᾶς προσμένει
μεγαλητέρ' ἀπὸ πολλὰ τοῦ κράτους ἰσοζύγια...
ὦ τῶν Ρωμῶν πολιτικοὶ καὶ στρατηγοὶ θαμμένοι,
μαστιγωθέντες μὲ Ρωμῶν ἀνηλεῆ μαστίγια,
ἐμπρός σας ὑποκλίνομαι καὶ βγάζω τὸ καπέλο
κι' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισιν φαιδρὸς σας ἀναγγέλλω.

Κρίμα ποῦ δὲν θὰ χάψετε χρυσᾶς ἐπαγγελίας,
μήτε θὰ πιῆτε τὸ νερὸ τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
μήτε θὰ βλέπετε καὶ σεῖς νοσοῦσαν τὴν πατρίδα σας
ἀπὸ καρναβαλίτιδος συχνᾶς μεταρρυθμίσεις,
καὶ μήτε θὰ ἔαπλώσετε μιὰ ἡμέρα τὴν ἀρίδα σας
μέσα ἄσπιδι τοῦ Πειραιῶς—Λαρίσης.

Ὅσα ἴδικά σας σχέδια δὲν ἔφθασαν εἰς πέρας
θὰ πάρουν τέλος κατ' αὐτὰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας.
Καὶ πάλιν τὰ στομάχια μας ἀπὸ θεσμούς ἐγέμισαν,
πόθοι διεθερμάνθησαν σχεδὸν ἀποφυγέντες,
θεὸς ἴσχωρέσσι τρεῖς φοραὶς κι' αὐτοὺς ποῦ δὲν πολέμησαν,
κι' αὐτοὺς ποῦ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ βγοῦν ἀπαλλαγέντες.

Φ.—Ἄς διασχίσουν ἀστραπαὶ τὰ σκότη τῶν νερτέρων,
ἔλα, πατρίς, καὶ μὴν ξεχνᾷς τοὺς χρόνους τῆς ἀλκῆς σου...
θυμᾶσ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὅτους τάφους τῶν πατέρων
πῶς ἑσταύρωσα τὴν μπάλα μου μαζί με τὴν ἰδική σου;

Θυμᾶσαι ποῦ σοῦ ἠφώναξα κι' ἐγὼ ξεσπαθωμένος:
«πρὸς τοὺς προγόνους φέρε με, πρὸς τοὺς προγόνους τράβα με;»
κι' ἐκείν' ἢ φλοῖξ ἢ καίουσα, κι' ἐκεῖνο μας τὸ μένος
καρναβαλίτις ἦτανε καὶ δὲν τὸ καταλάβαμε.

Π.—Ἴσκιος ὅσους ἴσκιους χάνονται, τὰ κόκκαλά των τρίζουν,
καὶ χωματίλαις, Φασουλῇ, τὰ χινῶτα των μυρίζουν.
Χὰ χὰ τί διασκέδασις, χὰ χὰ τί πανηγύρι,
κι' ἐδῶ χρυσὸ τοὺς ἄρχοντας θυμιάζει θυμιατήρι.

Τὰς ταρταρεῖους σάλπιγγας οἱ πρόπαπποι σαλπίζουν,
τῶν τάφων τὰ στολίσματα ἑστὸ κοτιλίων σκορπίζουν,
καὶ σέτε ντάμ καὶ κροαζέ
κι' ὁ Χάρος κάνει τάγκαζέ.

Φ.—Γιὰ τοὺς χοροὺς τῶν ζωντανῶν μὴ δίνετε διώβολο,
τοὺρ μπαλανσέ, χορεύετε,
κι' ὁ κόσμος τὸ ζωντόβολο
ἂς πάη νὰ κουρεύεται.

Π.—Δὲν διακρίνω πρόσωπον φίλου γνωστοῦ κἄν φίλης,
κι' οὔτε κανεῖς ἐκ τῶν θνητῶν
μὲς ὅττην πληθὺν τῶν σκελετῶν
δὲν θὰ ἔμπορέση νὰ μᾶς πῇ τίς ἄρρη καὶ τίς θῆλυς.

Φ.—Γιὰ κύττα τοῦτον, Περικλῆ, τὸν δόλιο μακαρίτη,
ὅταν ἐζοῦσε μιὰ φορὰ τὸν ἔλεγον λωποδύτη,
μὰ τὴν ἄς εἶναι πούπουλο τοῦ τάφου του τὸ χῶμα
καὶ κρίμα ποῦ δὲν ἐζῆσε νὰ κλέψῃ κι' ἄλλ' ἀκόμα.

Π.—Τὸ πανηγύρι τέλειωσε... κρίμα καὶ πάλι κρίμα!
κάθε νεκρὸς ἀπηύδῃσε κι' ἐτρύπωσε ἑστὸ μνήμα.
Στέφουν κυπαρισσόμηλα ρητορικοὺς κροτάφους,
πάμε κι' ἐμεῖς νὰ φύγωμε, ξυλόσοφε σαλιάρη,

τὰ τόσα ψευτοδάκρυα, ποῦ ἑστάλαξαν ὅτους τάφους,
ὁ θάνατος τὰ μάζεψε γιὰ νὰ τὰ μποτιλιάρῃ.

Φ.—Καλὰ διασκεδάσαμε, βρε Περικλῆ, καὶ σήμερα...
κι' αὐτὸς ὁ μπάλας τῶν νεκρῶν δὲν ἦτο παρὰ χίμαιρα.

**Κι' ἐμεῖς μὲ δάκρυο ραίνομε πικρὸ
τοῦ Γεροκωστοπούλου τὸν νεκρό.**

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεῖ
τὸ χαϊδεμμένο τῆς παιδί,
τὸν Ἀχιλλέα τῆς ζητᾷ, τὸν Ἀχιλλέα θέλει,
ποῦ ἑδύξαξεν τὰ χεῖλη τῆς τοῦ λόγου του τὸ μέλι.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεῖ
τὸ χαϊδεμμένο τῆς παιδί,
ποῦ πόθος δόξης ἑφτέρωνε τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδίαν του,
ποῦ μέσα του δὲν ἔβασκε σαράκι μαύρου φθόνου,
κι' ὅσα τὸ ἑστεφανώσανε στεφάνια τοῦ θανάτου
ἐλούσθησαν ἑστὰ δάκρυα τάληθινὰ τοῦ πόνου.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεῖ
τὸ χαϊδεμμένο τῆς παιδί,
ποῦ τῆς πατρίδος ἔκλαψε τὴν τόση καταφρόνια
κι' ἄφησε μιὰ παραγγελιὰ μὲς ὅττης ἑντροπῆς τὰ χρόνια,
τὰ φτερωτὰ μας ὄνειρα τὰ ποδοπατημένα
νὰ γίνουν κἄν ἀγάλματα μαρμαροσκαλισμένα.

Ἡ Πάτρα πικροτραγουδεῖ
τὸ χαϊδεμμένο τῆς παιδί,
καὶ μαυροφόρα σταματᾷ μὲ μάτι βουρκωμένο
σὲ τάφο πολυφίλητο καὶ κοσμαγαπημένο.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Λόγος εἰσηγητήριος τοῦ Δέλτα Ζαγγογιάννη,
ἀξίως ἔδραν ἔχοντας Ἀκαδημαϊκὴν,
εἰσήγησιν ὁ λόγος τοῦ εὐφραδεστάτην κάνει
ὅττην ἀναγκαίαν μόρφωσιν τὴν παιδαγωγικὴν.

Μετὰ μικρὸν ὀφύμεθα νέον καθ' ὅλα φύλλον,
τὸ «Πῦρ» τοῦ Ρίσβη τοῦ Κωστή, τὸ «Πῦρ» τὸ καταφλέγον
ἀνάμεστον ἐκ πνεύματος, ἀπαρταριστὸν, ποικίλον,
καὶ τάληθι καὶ δίκαια διαλαλοῦν κι' ἐκλέγον.

Βάχχος καὶ Διογένης, στίχοι σκιρτῶντος κόμου
μὲ σάτυρον καὶ χιούμορ τοῦ Πατρινοῦ τοῦ Μώμου.

**Ἄννης Θεῆς καὶ Νίνα Ράλλη,
ὄρατος γάμος, τέχνη καὶ κάλλι.**

Κάθε καλὸ καὶ κατ' εὐχὴ
τοὺς εὐχομαι μὲ τὴν ψυχὴ,
ὅλα τὰ ροδοστέφανα, τὰ γιασεμιά, τὰ κρίνα,
ὅττην Θεὸν τὸν τεχνίτη μας καὶ ὅττην Ζανθὴ τὴν Νίνα.

Μὰ τί καὶ τί δὲν εὐχομαι σὲ τοῦτο τὸ ζευγάρι,
πάντοτε μὴνα μέλιτος καὶ μέλιτος φεγγάρι,
ψωμί κι' ἄλας καὶ κρασί,
ὅττην ὀμορφὴν τῶν τῶν φωλῆν,
μπονάντσα καὶ ζωὴ χρυσὴ
καθὼς τῆς νύφης τὰ μαλλιά.